

Sygn. akt IV U 834/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 17 kwietnia 2013 roku nr (...)

w sprawie M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 kwietnia 2013 roku do 31 marca 2015 roku;
2. ustala, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 834/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 15 listopada 2013 r.

Decyzją z dnia 17.04.2013 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz art. 6 ust 1pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2009r. nr. 167.poz 1322 ze zm.) odmówił M. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległ w dniu 4.05.2006r. , ponieważ komisja lekarska ZUS rozpatrując zarzut wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika, stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. K. domagał się zmiany decyzji i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy uzasadniając, iż stan jego zdrowia czyni go nadal niezdolnym do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

M. K., urodzony w dniu (...) w dniu 4.05.2006r. uległ wypadkowi przy pracy, upadając na budowie z wysokości kilku metrów .

Ubezpieczony posiada wykształcenie podstawowe , ostatnio pracował fizycznie jako niewykwalifikowany pracownik budowlany. Od 2.11.2006r. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy . W orzeczeniu z dnia 12.03.2013r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres do czerwca 2015r. Rozpatrując zarzut wadliwości tego orzeczenia Komisja Lekarska stwierdziła zdolność wnioskodawcy do pracy fizycznej lekkiej i średniej niewykwalifikowanej , uznając jednocześnie brak podstaw do przekwalifikowania zawodowego. Zaskarżoną decyzją wstrzymano wypłatę świadczenia od 1.04.2013r.

dowód: akta rentowe ZUS O/T.

W odwołującego się stwierdzono:

- stan po wieloodłamowym złamaniu podudzia prawego ze zwicnięciem stawu skokowo-goleniowego prawego
- stan [po złamaniu kości skokowej lewej
- stan po złamaniu dalszych nasad kości obu przedramion
- stan po złamaniu kości kulszowej i łonowej po stronie prawej

Powyższe schorzenia czynią odwołującego się częściowo niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od wstrzymania wypłaty świadczenia t.j 1.04.2013r. do 30.03.2015r. Następstwa wypadku opisane przez biegłych w opinii, w tym aktualne skrócenie kończyny dolnej prawie o 4 cm , szpotawe ustawienie kończyny dolnej prawej , ukształtowanie stawu skokowego prawego oraz ograniczenie ruchomości w stawie biodrowym prawym, powodują dysfunkcję tak statyczną jak i dynamiczną narządu ruchu w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do pracy . Całość obrazu narządu ruchu przy niskich kwalifikacjach zawodowych umożliwiających wykonywanie jedynie pracy fizycznej niewykwalifikowanej, czyni wnioskodawcę niezdolnym do pracy, nawet po przekwalifikowaniu zawodowym.

dowód: - opinia biegłych lekarzy neurologa, chirurga –ortopedy, kardiologa z dnia 24.09.2013r. r.- k. 7-9

Sąd, ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, podzielił wnioski płynące z opinii lekarzy biegłych sądowych, albowiem opinia ta sporządzona została w sposób rzetelny, po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz szczegółowej i wszechstronnej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, przy czym biegli legitymowali się fachową wiedzą oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym. W ocenie Sądu, dokonana przez biegłych diagnoza schorzeń zdiagnozowanych u wnioskodawcy jest prawidłowa, zaś wnioski płynące z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz bazują na wynikach przeprowadzonych badań, co czyni opinię wewnętrze spójną i logiczną .

Żadna ze stron postępowania nie zgłosiła zastrzeżeń pod adresem opinii biegłych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy odwołujący ze względu na stan zdrowia jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Równocześnie w myśl art. 3 ust. 1 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą. Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przy ustalaniu między innymi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zgodnie z brzmieniem art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

W rozumieniu art. 12 ust. 1 powołanej ustawy niezdolną do pracy w jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Dla stwierdzenia niezdolności do pracy decydująca jest zatem nie tylko utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, ale także brak rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2007 r. II UK 156/06 OSNP 2008/3-4/45 . Niezdolność do wykonywania pracy dotychczasowej nie jest zatem wystarczająca do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2005 r., I UK 299/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 93). O niezdolności do pracy decyduje - jak zakłada się w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy - negatywne rokowanie co do możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, jak też niecelowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. W przypadku wnioskodawcy nie jest możliwe podjęcie pracy, którą dotychczas wykonywał ani innej pracy fizycznej . W zakresie tych prac , schorzenia układu ruchu czynią go niezdolnym do pracy .

” (tak. SN w wyroku z dnia 30.03.2000 r. II UKN 444/99 OSNP 2001/17/543).

Biorąc pod uwagę jedynie podstawowe wykształcenie wnioskodawcy , obecny wiek ubezpieczonego (39 lat) oraz to, że wykonywał prostą ,niewykwalifikowaną pracę fizyczną , trudno zakładać, że celowe i możliwe będzie przekwalifikowanie zawodowe do innej pracy , nie będącej pracą fizyczną . Dlatego nie tylko biegli lekarze sceptycznie wypowiedzieli się co do możliwości odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu zawodowym , ale podobną ocenę wyraziła komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z 11.04.2013r. Sąd stanowisko to podziela.

Reasumując, wnioski wynikające z opinii biegłych lekarzy są jednoznaczne i stanowiły rzetelną podstawę do dokonania ustaleń w zakresie dalszej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Warto też podkreślić, iż opinia biegłych sądowych, która była podstawą zasadniczych ustaleń w przedmiotowej sprawie nie była kwestionowana przez organ rentowy w toku postępowania. „ W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych organ rentowy ma pozycję strony (art. 477¹⁰ § 1 kpc), więc powinien przejawiać odpowiednią aktywność dowodową między innymi wobec treści dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych, a w przeciwnym razie ponosi negatywne skutki prawne swej bierności, polegające zwłaszcza na zmianie wydanej decyzji czy oddaleniu wniesionego środka zaskarżenia” (tak. SN w wyroku z dnia 30.03.2000 r. II UKN 444/99 OSNP 2001/17/543).

Tym samym, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego ,a ponadto

art. 129 ust.1 i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku w wypadkiem przy pracy na okres od 01.04.2013r. do 31.03.2015 r.

Sąd stwierdził, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, gdyż dokonał niewłaściwej oceny stanu zdrowia badanej. W tym względzie Sąd miał na uwadze przepis art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z art. 118 ust. 1 tej ustawy, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, z uwzględnieniem tego, iż w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (ust. 1a). W zdaniu drugim ust. 1a art. 118 ustawy dodano, że organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21.06.2012 r., III UK 110/11 (Legalis), błąd organu rentowego skutkujący jego „odpowiedzialnością odsetkową” może stanowić efekt błędu w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Jeśli zatem wydanie nieprawidłowej decyzji w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy byłoby następstwem niewłaściwej oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o to świadczenie dokonanej przez lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej, a więc następstwem niewłaściwych ustaleń faktycznych, to błąd taki należy uznać za błąd organu rentowego, powodujący jego odpowiedzialność na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy

z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy błędnie weryfikując poprawne orzeczenie lekarza orzecznika, ponosi odpowiedzialności za wydanie wadliwej decyzji .